

31970R1251

L 142/24

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

30.6.1970

**REGULAMENTUL (CEE) NR. 1251/70 AL COMISIEI
din 29 iunie 1970**

privind dreptul lucrătorilor de a rămâne pe teritoriul unui stat membru după ce au ocupat un loc de muncă

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene și, în special, articolul 48 alineatul 3 litera (d) al acestuia, precum și articolul 2 din Protocolul privind Marele Ducat al Luxemburgului,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

întrucât Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului ⁽²⁾ din 15 octombrie 1968 și Directiva 68/360/CEE a Consiliului din 15 octombrie 1968 ⁽³⁾ au permis asigurarea liberei circulații a lucrătorilor în urma unei serii de măsuri care trebuie îndeplinite treptat; întrucât dreptul de ședere dobândit de lucrătorii activi are ca și corolar dreptul acestor lucrători, garantat prin tratat, de a rămâne pe teritoriul unui stat membru după ce au ocupat un loc de muncă; întrucât este important să fie stabilite condițiile de exercitare a acestui drept;

întrucât regulamentul Consiliului și directiva Consiliului menționate cuprind dispozițiile corespunzătoare privind dreptul de ședere al lucrătorilor pe teritoriul unui stat membru în scopul desfășurării unei activități salariale; întrucât dreptul de a rămâne, prevăzut la articolul 48 alineatul (3) litera (d) din tratat, este interpretat ca drept al lucrătorului de a-și menține reședința pe teritoriul unui stat membru după ce acesta încetează să mai ocupe un loc de muncă;

întrucât mobilitatea forței de muncă în cadrul Comunității cere ca lucrătorii să poată ocupa succesiv mai multe locuri de muncă în mai multe state membre, fără ca prin aceasta să fie defavorizați;

întrucât este important ca, în primul rând, lucrătorului care locuiește pe teritoriul unui stat membru să i se garanteze dreptul de a rămâne pe acel teritoriu, după ce încetează să mai ocupe un loc de muncă în acel stat ca urmare a atingerii vârstei de pensionare sau din cauza incapacității permanente de muncă; întrucât este totuși important, în egală măsură, să se asigure acest drept lucrătorului care, după o perioadă de activitate salariată și de ședere pe teritoriul unui stat membru, ocupă un loc de muncă salariat pe teritoriul altui stat membru, păstrându-și în continuare reședința pe teritoriul primului stat membru;

întrucât, la stabilirea condițiilor în care ia naștere dreptul de a rămâne, trebuie să se aibă în vedere motivele care au condus la încetarea activității pe teritoriul statului membru respectiv și, în special, diferența dintre pensionare, încetarea normală și previzibilă a vieții profesionale și incapacitatea de muncă ce conduce la o încetare prematură și imprevizibilă a activității; întrucât trebuie stabilite condiții speciale pentru cazul încetării activității ca rezultat al unui accident de muncă sau al unei boli profesionale sau pentru cazul în care soțul lucrătorului este sau a fost resortisant al statului membru respectiv;

întrucât lucrătorul, care a ajuns la încheierea activității sale profesionale, trebuie să dispună de un termen corespunzător pentru a decide unde dorește să-și stabilească reședința finală;

întrucât exercitarea dreptului de a rămâne de către lucrător implică extinderea acestui drept asupra membrilor familiei acestuia; întrucât, în cazul decesului lucrătorului în cursul perioadei de activitate profesională, menținerea dreptului de ședere de către membrii de familie ai acestuia trebuie, de asemenea, să fie recunoscută și să facă obiectul unor condiții speciale;

întrucât persoanele cărora li se aplică dreptul de a rămâne trebuie să se bucure de egalitate de tratament cu lucrătorii resortisanți care și-au încetat activitatea profesională,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Dispozițiile prezentului regulament se aplică resortisanților unui stat membru care au desfășurat o activitate în calitate de lucrători salariați pe teritoriul altui stat membru, precum și membrilor familiei acestora, după cum sunt definiți la articolul 10 din Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Comunității.

Articolul 2

(1) Au dreptul de a rămâne permanent pe teritoriul unui stat membru următoarele persoane:

(a) lucrătorul care, la data încetării activității sale, a atins vârsta prevăzută de legislația statului membru respectiv pentru a

⁽¹⁾ JO C 65, 5.6.1970, p. 16.

⁽²⁾ JO L 257, 19.10.1968, p. 2.

⁽³⁾ JO L 257, 19.10.1968, p. 13.

beneficia de dreptul la pensie pentru limită de vârstă și care a ocupat un loc de muncă în cursul a cel puțin ultimelor douăsprezece luni și a locuit în acel stat cel puțin trei ani fără întrerupere;

- (b) lucrătorul care, după ce a locuit mai mult de doi ani fără întrerupere pe teritoriul acelui stat, încetează să mai ocupe un loc de muncă în calitate de salariat ca urmare a incapacității permanente de muncă.

În cazul în care incapacitatea este rezultatul unui accident de muncă sau al unei boli profesionale care îl îndreptățesc la o pensie plătită total sau parțial de o instituție publică din statul respectiv, nu se cere nici o condiție privind durata șederii;

- (c) lucrătorul care, după trei ani de activitate salariată și ședere neîntrerupte pe teritoriul acelui stat, ocupă un loc de muncă salariat pe teritoriul altui stat membru, păstrându-și reședința pe teritoriul primului stat, unde se întoarce, de regulă, zilnic sau cel puțin o dată pe săptămână.

Perioadele de activitate salariată petrecute astfel pe teritoriul celui alt stat membru sunt considerate, în scopul dobândirii drepturilor la care se face referire la literele (a) și (b), ca fiind efectuate pe teritoriul statului de reședință.

(2) Condițiile privind durata șederii și de activitate salariată prevăzute la alineatul (1) litera (a) și condiția privind durata șederii prevăzută la alineatul (1) litera (b) nu se impun dacă soțul lucrătorului este resortisant al statului membru în cauză sau dacă a pierdut cetățenia acelui stat prin căsătoria cu acest lucrător.

Articolul 3

(1) Membrii de familie ai unui lucrător menționați la articolul 1 din prezentul regulament, care locuiesc împreună cu acesta pe teritoriul unui stat membru, au dreptul să rămână acolo permanent, chiar și după decesul acestuia, dacă lucrătorul a dobândit dreptul de a rămâne pe teritoriul statului respectiv în conformitate cu articolul 2.

(2) Cu toate acestea, în cazul în care lucrătorul decedează în cursul activității sale profesionale și înainte de a fi dobândit dreptul de a rămâne pe teritoriul statului în cauză, membrii de familie au dreptul să rămână permanent acolo, cu condiția ca:

— lucrătorul, la data decesului său, să fi locuit fără întrerupere cel puțin doi ani pe teritoriul acelui stat membru sau

— decesul să fi survenit ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale sau

— soțul supraviețuitor să fie resortisant al statului de reședință sau să fi pierdut cetățenia acelui stat prin căsătoria cu lucrătorul respectiv.

Articolul 4

(1) Continuitatea șederii, prevăzută la articolul 2 alineatul (1) și la articolul 3 alineatul (2), poate fi dovedită prin orice mijloc de probă admisibil în țara de reședință. Aceasta nu este afectată de absențele temporare care nu depășesc în total trei luni pe an și nici de absențele mai lungi cauzate de îndeplinirea serviciului militar obligatoriu.

(2) Perioadele de șomaj involuntar, constatate în mod corespunzător de oficiul de forță de muncă competent, precum și absențele cauzate de boală sau accidente, sunt considerate ca perioade de activitate în sensul articolului 2 alineatul (1).

Articolul 5

(1) Titularul dreptului de a rămâne pe teritoriu poate exercita acest drept în termen de doi ani din momentul în care dreptul se naște în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) și cu articolul 3. În această perioadă, titularul poate să părăsească teritoriul statului membru fără ca prin aceasta să fie adusă atingere dreptului de a rămâne.

(2) Persoanei în cauză nu i se solicită să îndeplinească nici o formalitate cu privire la exercitarea dreptului de a rămâne.

Articolul 6

(1) Beneficiarii prezentului regulament au dreptul la un permis de ședere care:

- (a) se eliberează și se reînnoiește gratuit sau contra unei sume ale cărei quantum nu poate depăși quantumul taxelor aplicate cetățenilor pentru eliberarea sau reînnoirea cărților de identitate;
- (b) trebuie să fie valabil pe tot teritoriul statului membru care l-a eliberat;
- (c) trebuie să aibă o valabilitate de cel puțin cinci ani și să poată fi reînnoit în mod automat.

(2) Perioadele de întrerupere a șederii ce nu depășesc șase luni consecutive nu afectează valabilitatea permisului de ședere.

Articolul 7

Dreptul la un tratament egal, prevăzut de Regulamentul (CEE) nr. 1612/68 al Consiliului, se aplică tuturor beneficiarilor prezentului regulament.

Articolul 8

(1) Prezentul regulament nu aduce atingere actelor cu putere de lege și actelor administrative ale unui stat membru ale căror dispoziții sunt mai favorabile resortisanților altor state membre.

(2) Statele membre facilitează readmisia pe teritoriul lor a lucrătorilor care au părăsit aceste teritorii după ce au locuit permanent acolo o perioadă îndelungată și au ocupat un loc de muncă acolo și care doresc să se reîntoarcă după ce au atins vârsta de pensionare sau se află în incapacitate permanentă de muncă.

Articolul 9

(1) Ținând seama de situația demografică a Marelui Ducat al Luxemburgului, Comisia poate stabili, la cererea acestui stat,

condiții diferite de cele prevăzute prin prezentul regulament privind exercitarea dreptului de a rămâne pe teritoriul Marelui Ducat al Luxemburgului.

(2) În termen de două luni de la primirea cererii care cuprinde toate detaliile corespunzătoare, Comisia adoptă o decizie motivată.

Comisia notifică această decizie Marelui Ducat al Luxemburgului și informează celelalte state membre în acest sens.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 29 iunie 1970.

Pentru Comisie

Președintele

Jean REY
